

„Vino și ajută-ne!” – Autor necunoscut

Omul are un suflet nemuritor. Corpurile se descompun, sufletele rămân. Dacă mașinăria trupului nostru, atât de minunat creat de Dumnezeu, cedează, „dacă se desface casa pământescă a cortului nostru”, sufletul rămâne și va rămâne pentru eternitate. Probabil că există în prezent pe pământ în jur de o mie cinci sute de milioane de suflete nemuritoare {n.tr.: articolul a apărut în anul 1932}. În fiecare an, milioane trec din timp în eternitate, pentru a o petrece fie în fericire și lumină strălucitoare, fie în nenorocire și întuneric. Natura noastră rămâne păstrată pentru întotdeauna. Adam și Eva trăiesc încă, la fel ca toți nenumărații lor urmași. O generație după alta vine și pleacă. Pământul este un câmp imens de morți; la fel și mările își adăpostesc nenumărații lor morți. Milioane și milioane de milioane au trecut permanent granițele timpului, purtați de o putere asupra căreia nu au avut niciun control. Roata timpului se învâрте încet, dar irezistibil și neîncetat.

Această trecere a generației umane din timp în eternitate a început atunci când Adam și Eva au fost nevoiți să părăsească paradisul, ca urmare a căderii lor, și nu a fost întreruptă până în acest ceas și nici nu va fi până în momentul în care va înceta numărarea timpului. Ca un magnet imens, eternitatea atrage inevitabil totul în îmbrățișarea sa.

Având în vedere acest fapt serios cu urmări grele, niciun creștin adevărat, niciun ucenic al lui Isus nu ar trebui să treacă cu vederea apelul care i-a fost adresat cândva lui Pavel, dar care este valabil și astăzi: „Vino și ajută-ne!” (Faptele apostolilor 16.9).

Citând acest pasaj, nu mă gândesc în primul rând la lucrarea misionară printre păgâni, deși faptul că până în ziua de azi cea mai mare parte a pământului nu a ajuns încă cu adevărat sub sunetul Evangheliei este destul de zguduitor. Sute de milioane de oameni nu cunosc o altă chemare decât cea a muezinului {n.tr.: preot musulman}, când îi cheamă pe credincioșii mahomedani la rugăciune din înaltul minaret. Alte sute de milioane de oameni nu aud alt sunet decât cel al tobelor din nenumăratele temple budiste din India și China. Și încă alții, mă gândesc la Tibet, nu cunosc decât roți de rugăciune și „rugăciuni zburătoare”, scrise pe bucăți de hârtie și cârpe, fluturând în aer pe stâlpi și frânghii. Ce stare jalnică a sufletului uman! Sute și sute și sute de milioane de oameni sunt *fără Hristos*, ca să nu mai vorbim de săracii care trăiesc încă în cele mai triste slujbe de fetișism!

Dar, așa cum am spus, mă gândeam mai puțin la sarcina de a aduce Evanghelia la aceste mulțimi nenumărate. Nu oricine poate pleca în depărtare ca misionar, chiar dacă cuvântul Domnului: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată creația!” [Marcu 16.15] ar trebui cu siguranță să fie auzit și luat în seamă în orice moment. Nu, mă gândeam mai degrabă la mulțimile mari din vecinătatea noastră, dintre care majoritatea se numesc creștini, dar nu au nici un Mântuitor și nici o speranță. Mulți cunosc probabil un „consilier”, dar se plâng: „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu!” Având în vedere acest lucru, aș dori să întreb: Vorbim noi despre Hristos în casele noastre, în împrejurimile noastre? Am făcut vreodată o mică excursie misionară în vecinătatea noastră?

Imaginează-ți o cunoștință care zace pe patul de moarte și care îți spune, cu o voce de muribund: „Mă cunoști de atâta timp ca pe o persoană care nu era mântuită. De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre cruce și nu mi-ai arătat pe Isus? Știai că Dumnezeu este dragoste, dar nu mi-ai vorbit

niciodată despre asta. Nu ți-a păsat niciodată de sufletul meu, deși știai că Isus a murit pentru păcătoși.”

Nu este supărătoare o astfel de idee? Nu voi uita niciodată mesajul unei bătrâne credincioase, care a fost rugată să viziteze un vecin pe moarte. Bărbatul a strigat-o: „Doamnă W., trebuie să mor!”, iar ea, ah, vai!, nu a putut găsi niciun cuvânt care să facă referire la Hristos. Dumnezeu să ne ajute să ne învingem îndărătnicia sau, ca în acest caz, teama și timiditatea, atunci când este vorba de mântuirea sufletelor nemuritoare! Cine ar trebui să le vorbească oamenilor despre un Mântuitor, dacă nu cei mântuiți? O, acest timp este atât de des ocupat cu discuții contradictorii despre teme doctrinare sau chiar cu argumente inutile – în timp ce oamenii au atât de multă nevoie de *Hristos!*

Tragedia sufletului uman, dacă pot să o numesc așa, este un fapt, și ea are loc în mediul nostru înconjurător. *Nu ne putem sustrage de la responsabilitatea pe care o avem ca și credincioși față de cei neconvertiți.* Cineva ar putea obiecta: „Eu nu pot converti pe nimeni! Aceasta este o chestiune care ține de Duhul lui Dumnezeu, care suflă unde vrea El”. Da, dar de ce a spus Domnul: „Duceți-vă și predicați!”, dacă nu voia ca ai Săi să meargă și să vestească cuvântul harului? De ce i-a scris odată Pavel lui Timotei: „Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți, și pentru arătarea Sa și pentru Împărăția Sa: *vestește Cuvântul!*” [2 Timotei 4.1]. Și de ce întrebarea lui adresată romanilor: „Și cum vor auzi fără cineva care să predice?” [Romani 10.14]. Sau citatul din profetul Isaia: „Ce frumoase sunt picioarele celor care *vestesc Evanghelia păcii, ale celor care vestesc Evanghelia lucrurilor bune!*” [Romani 10.15].

Să stai acasă și să taci este cu siguranță mai confortabil, dar Dumnezeu ne va face pe fiecare dintre noi responsabili pentru sufletele din jurul nostru, fiecare după măsura lui.

S-a amintit adesea de eforturile pe care satan le face prin intermediul slujitorilor săi pentru a atrage sufletele în plasele sale și a le încurca tot mai tare. Și noi, credincioșii, nu ar trebui să ne gândim serios la nevoile și pericolele oamenilor din jurul nostru și să acționăm în consecință? Nu ar trebui să ne gândim la valoarea unui suflet nemuritor și la imposibilitatea mântuirii lui decât prin credința în Hristos? Să nu uităm, de asemenea, că un suflet câștigat pentru Isus este un factor de putere pentru Mântuitorul în această lume!

În legătură cu cele spuse, aș dori să amintesc importanța întâlnirilor comune de rugăciune. Multe treziri bogat binecuvântate își datorează originea rugăciunilor stăruitoare a doi sau trei credincioși. Sunt tot felul de dorințe care pot fi aduse și trebuie aduse în orele de rugăciune. O altă preocupare în acestea ar trebui să fie rugăciunile de mijlocire pentru răspândirea minunatului Cuvânt al lui Dumnezeu în apropiere și în depărtare. Când luăm în considerare seriozitatea zilelor noastre înaintea lui Dumnezeu, este imposibil să fim mulțumiți că noi înșine suntem la adăpost de mânia care va veni. Dragostea lui Dumnezeu revărsată în inimile noastre ne obligă să ne gândim și la semenii noștri.

Domnul este aproape. În orice moment putem fi răpiți în cer. Poate că Dumnezeu trimite ultimul semnal de trezire peste pământ în zilele noastre. În lume se întâmplă lucruri îngrozitoare, dar Duhul lui Dumnezeu încă se străduiește cu putere să salveze suflete.

Ultimul snop este adus în hambarele cerești înainte de a veni „ziua, care arde ca un cuptor”, când „toți cei mândri și toți care lucrează răutate vor fi miriște” [Maleahi 4.1]. În curând, „cel care seamănă și cel care seceră” vor fi duși acasă, în casa cerească, iar bucuria amândurora va fi deplină.

Va fi răsplata noastră într-o zi mare, sau trebuie să ne plângem împreună cu poetul?

Merge-voi cu mâna goală,
Înaintea Domnului?
Suflete nu-i pot aduce,
Nici un singur snop măcar.

De acum Eu sunt cu Isus
Moartea nu mă tulbură.
Dar să merg cu mâna goală,
Asta-i ce mă supără.

Anii mei pe cari i-am pierdut,
Înc-odată de-ar veni;
Să lucrez doar pentru Isus,
Cât aş fi de fericit!

Voi creștini, lucrați cu râvnă!
Tot 'nainte vă zoriți!
Aduceți pe mulți la Isus,
Atât timp cât mai trăiți!

Titlul original: „Komm herüber und hilf uns!“
Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)